

คำสั่งยุติการสอบสวนวินัยผู้พิพากษา ... ไม่ชอบ ... ฟ้องศาลปกครอง (ไม่) ได้ครับ !

คดีปกครองที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังฉบับนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมที่ไม่ลงโทษผู้พิพากษา และขอให้ศาลมีคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้พิพากษา

ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นทนายความโจทก์ ได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดี (คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม) ให้ดำเนินการสอบสวนลงโทษ นาย น. ผู้พิพากษาศาลแขวง กรณีมีคำสั่งยกคำร้องขอรับเงินที่จำเลยนำมาวางต่อศาลเพื่อชำระหนี้ตามคำพิพากษา โดยไม่ได้ตรวจสอบเอกสารในสำนวนคดีว่ามีการมอบอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ถือเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่และมีเจตนาหรือจงใจปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี อันเป็นการกระทำผิดวินัยข้าราชการตุลาการ ต่อมา เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมได้มีหนังสือสำนักงานศาลยุติธรรมแจ้งว่า นาย น. ได้ใช้ดุลพินิจสั่งคดีในเนื้อหาของคำร้องไม่ได้เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือเจตนาปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จึงมีคำสั่งให้ยุติเรื่อง

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งยุติการสอบสวนวินัยเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว และมีคำสั่งลงโทษทางวินัยนาย น. ผู้พิพากษาศาลแขวง

ปัญหาคือ ศาลปกครองมีอำนาจรับข้อพิพาทในคดีนี้ไว้พิจารณาหรือไม่ ? โดยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 กำหนดให้คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง และตามมาตรา 9 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กำหนดว่า การดำเนินการของคณะกรรมการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตุลาการ ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง

คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นว่า คณะกรรมการที่ประธานศาลฎีกาแต่งตั้งนั้น คือ คณะกรรมการสอบสวนมิใช่คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) และเมื่อประธานศาลฎีกามีคำสั่งให้ยุติเรื่อง จึงเป็นการใช้อำนาจของประธานศาลฎีกาปฏิบัติราชการทางปกครอง จึงมิใช่อำนาจของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม จึงเป็นข้อพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การพิจารณาคำฟ้องนั้น ศาลจะพิจารณาจากคำฟ้องที่ปรากฏในศาลปกครองชั้นต้นและเจตนาในการฟ้อง ประกอบกับคำขอบังคับของผู้ฟ้องคดีที่มุ่งหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการทางวินัยกับนาย น. ผู้พิพากษาศาลแขวง ไม่ว่าจะข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีละเลยหรือล่าช้าในการดำเนินการทางวินัยหรือไม่ดำเนินการทางวินัยข้าราชการฝ่ายตุลาการ หรือมีคำสั่งทางวินัยอย่างหนึ่งอย่างใด ล้วนแต่เป็นการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการทั้งสิ้น เมื่อผู้ฟ้องคดีร้องเรียนกล่าวหานาย น. ผู้พิพากษาศาลแขวงต่อผู้ถูกฟ้องคดีและได้รับแจ้งตามหนังสือสำนักงานศาลยุติธรรมแจ้งยุติการสอบสวน ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการกระทำของประธานศาลฎีกา โดยคณะกรรมการสอบสวนที่ประธานศาลฎีกาแต่งตั้ง นั้น เห็นว่าการกระทำของประธานศาลฎีกาเป็นขั้นตอนการดำเนินการส่วนหนึ่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ คดีนี้จึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลปกครองตามนัยมาตรา 9 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 (คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 685/2558)

คดีนี้เป็นตัวอย่างของข้อพิพาทที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองตามมาตรา 9 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับการใช้อำนาจของประธานศาลฎีกา ซึ่งเป็นขั้นตอนการดำเนินการส่วนหนึ่งของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตุลาการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. 2543 ครับ !

นายปกครอง
